

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΟΚΟΝΟΡ

ΤΟΥ ΧΑΡΟΛΔ ΝΤΡΑΒΙΓΚ

ΕΝΑ από τὰ όνειρα του Κλάρκ Όκονορ ήταν να ζήσει ένα ήλόκληρο καλοκαίρι στ' άπέραντα κτήματα του θείου του, εκεί κάτω στη χώρα των λιμνών, στον Καναδά. Κάθε φορά που τὸ μυαλό του ζαλιζόταν από τή μελέτη τῶν βιβλίων τῆς έπιστήμης του, έβγαζε ένα στεναγμό, τεντωνόταν πάνω στην καρέκλα του κ' ύστερα ενώ τὰ κόκκαλά του τὸν πονούσαν άφηνε τή σκέψη του να γυρίσει στα παιδικά του χρόνια. — μιά όδες ή μορφές εκείνων τὸν είχαν αγαπήσει, έρχόντουσαν τότε στο σπίτι του. Ζούσε πάλι ός τίς τρέλλες του και άθελά του δάκρυζε για όλ' αυτά που είχαν περάσει και που ποτέ πια δέν θα ξαναρχόντουσαν.

Ό Κλάρκ δέν έτυχε να γνωρίσει τὸν πατέρα του. Καθώς άργότερα, του είχαν διηγηθῆ, ό Τζάκ Όκονορ είχε σκοτωθῆ πέφτοντας με τ' άλογό του σε μιά σκοτεινή χαράδρα, μιά μέρα που γύριζε ζαλισμένος από τὸ ούισκου στα κτήματά του άδελφου του. Κι' ό Κλάρκ έμεινε όρφανός κι' ανατράφηκε με τίς φροντίδες τῆς μητέρας του και του θείου του.

Ό άδελφός του πατέρα του όσο άυστηρός κι' άν ήταν όστόσο για τὸν μικρό Κλάρκ έδειχνε μιά μεγάλη άδυναμία. Τὸν λάτρευε γιατί δέν είχε παιδιά και γιατί αυτός θα τὸν κληρονομούσε. Η θετή κέρση του, όταν θα μεγάλωνε θα παντρευόταν βέβαια και τὸ όνομά του θα έσθυνε με τ' όνομα ενός άλλου. Γι' αυτό κιόλας δέν τὴν είχε και σε μεγάλη εκτίμησι.

Όταν ό Κλάρκ έγινε είκοσι χρόνων, ό θείος του τὸν έστειλε να σπουδάσει γεωπόνος. Κι' εκείνος που αγαπούσε τὴν άγροτική ζωή είχε ριχθῆ με όρεξι στη μελέτη.

Κάθε τόσο από τὴν «βίβλα Νάνσυ» του θείου του λάβαινε ένα πολυσέλιδο γράμμα γεμάτο συμβουλές, εύχές και τρυφερά λόγια. Ό θείος του εύχαριστιόταν να του γράφει για όλη τὴ ζωὴ του ύπουστατικού, για τὴν έσοδεία τῶν κτημάτων, για τίς νέες άνορές του και για τὰ καινούργια μηχανήματα που άγόραζε. Ύστερα του ζητούσε πληροφορίες για τὴ ζωὴ του και τὸν ρωτοῦσε άν εἶνε άνάγκη να του στείλει κι' άλλα χρήματα. Τέλος κάθε τέτοιο γράμμα του κα-

«Έβλεπε μπροστά της τὸν Κλάρκ...»

τέλγχε με τὴν έξῆς στερεότυπη φράσι:

«Έλπίζω ότι ό Θεός θα μ' αξιώσει να σε δώ να διευθύνης σου τὰ κτήματά μου και να διατάξης τούς πέντε χιλιάδες εργάτες μου».

Ό Κλάρκ διάβαζε προσεχτικά αυτά τὰ λόγια κ' ύστερα έρριχνε ένα βλέμμα και στις λίγες γραμμές που του έγραφε πάντα και ή εξαδέλφη του ή Νάνσυ. Ήταν έντελώς τυπικές σαν τὸ γράμμα ενός συγγενούς ψυχρού και άδιάφορου. Ούτε μιά λέξι συμπαθείας, ούτε έναν τρυφερό λόγο. Κι' ό Κλάρκ που δέν ήξερε τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς συμπεριφοράς της, πειραζόταν και θυμόνε.

Δέν μπορούσε να εξηγήσει πώς είχε αλλάξει τόσο πολύ αὐτὴ ή εξαδέλφη του. Έκπληκτος τὴ θυμόταν ακόμη μικρούλα που έπαιζαν μισζύ, ότι ήταν ένα πολύ ώμορφο κι' άσθενικό πλάσμα που διαρκώς γελοῦσε με τ' άστεία του.

Μά ό Κλάρκ δέν είχε πολὺν καιρό για να όνειροπολή και να βασανίζεται από σκέψεις. Άνανκαζόταν να σκύψει πάλι στο τσαπέζι του και να άποσιωθῆ στα ψυχρά και δύσκολα μαθήματά του. «Όλη ή ζωὴ του ύπαίθρου ήταν γραμμένη εκεί πέρα με ξηρά λόγια και αριθμούς και με κάτι παράξενα σχεδιαγράμματα. Άν δέν είχε μεγαλώσει στα κτήματα του θείου του και δέν θυμόταν τὴν ώμορφιά τῆς άγροτικῆς ζωῆς, θα νόμιζε ότι αὐτὴ εἶνε ή χειρότερη απ' όδες. Μιά ζωὴ χωρίς χαρά, χωρίς τίποτε. Αὐτὰ τὰ βιβλία δέν άφιέρωναν καμμιά σελίδα τους για τίς ώμορφες δύσεις του ήλιου στον κάμπο, ούτε για τὴν γοητευτική ώρα τῆς επιστροφῆς τῶν εργατῶν από τίς δουλειές τους. Δέν είχαν ούτε ένα κελάϊδημα πουλιού, ούτε έναν ψίθυρο τῶν δέντρων, ούτε ένα κελάρισμα μιάς κρυστάλλινης πηγῆς. Μιλούσαν πάντα για τὴν διαμόρφωσι του έδάφους, για λιπάσματα, για τὸν τρόπο με τὸν όποίο μπορεί κανείς καλύτερα να χρησιμοποιήσει ένα χωράφι, για άλωνιστικές μηχανές και για ένα σωρὸ όφέλιμα πράγματα, τὰ όποία όμως δέν τὸν συγκινούσαν.

Ό Κλάρκ που ήταν έσωτερικός στη γεωπονική σχολή και δέν του επέτρεπαν να φύγει ούτε τὸ καλοκαίρι γιατί είχαν πρακτική εξέ-

τησει εκείνων που μαθαί-

νανε τὸν χειμῶνα, ἐρχόντουσαν στιγμὲς πού διψοῦσε γιὰ λίγον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, γιὰ ἓνα θέλασμα προβάτου, γιὰ ἓνα μακρινὸ τραγοῦδι τοῦ λόγγου. Καὶ τότε γύριζε σὰν τρελλὸς στὸν κῆπο τῆς σχολῆς, χαίδευε τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, χάζευε τὸ φεγγάρι κι' ἀνάπνεε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὴν νυχτερινὴ δροσιά.

Ὁ Κλάρκ Ὁκόνορ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ νουσταλγία ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ ἓνα βιβλίον. Εἶχε βρεῖ μάλιστα καὶ τὸν τίτλο του. Θὰ τὸ ἔλεγε: «Ἡ καρδιά τοῦ δάσους». Ἐκεῖ μέσα θὰ ἔβαζε ὅλην τὴν ψυχὴν του, ὅλην τὴν χαρὰν κι' ὅλην τὴν ὡμορφίαν τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου. Καὶ πράγματι, τὰ κατάφερε περίφημα. Αὐτὸ τὸ βιβλίον του ἦταν ἕτοιμο ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες. Ὅταν ἐκυκλοφόρησε ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ γράφτηκαν γιὰ τὸν συγγραφέα του ἓνα σωρὸ κολακευτικὰ λόγια. Οἱ ἴδιοι οἱ καθηγηταὶ του τὸν κάλεσαν γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ μιὰ ἀκαδημία τοῦ ἔδωσε ἓνα βραβεῖο.

Ὁ θεῖος του πνιγόταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Παράτησε ὅλες τὶς δουλειές του, ἔκανε ἓνα κοπιαστικὸ ταξίδι μὲ ὅλα του τὰ γεράματα καὶ ἦρθε στὴ γεωπονικὴ σχολὴ γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν ἀνηψιὸν του. Καὶ μέρες δλόκληρες καμάρωνε κοντὰ του πού ἔβλεπε νὰ μιλάῃ μὲ τοὺς καθηγητὰς του σὰν νὰ ἦταν κι' αὐτὸς σπουδαῖος ἄνθρωπος.

Ἐπὶ ὕστερα γύρισε πάλι στὴ «βίλλα Νάνσου» καὶ δήλωσε στὴν κόρη του.

— Ὁ Κλάρκ θὰ μᾶς ἔρθῃ πειὰ τὸ καλοκαίρι. Κύτταξε τὸ ὑποστατικὸ νὰ λάμπῃ.

Κι' ἐκεῖνη πού εἶχε μεγαλώσει σὰν ἀγόρι ντυμένη διαρκῶς μὲ μπόττες καὶ μὲ κοστούμια ἀνδρικό, θάλαθε νὰ ἐκτελέσῃ μὲ πείσμα τὴν παραγγελίαν τοῦ πατέρου της. Ἦθελε νὰ δείξῃ σ' αὐτὸν τὸν κ. ἐξάδελφό της ὅτι ἂν αὐτὸς ἤξερε νὰ γράφῃ ὡμορφα βιβλία, ἐκεῖνη μποροῦσε νὰ κυβερνήσῃ ἓνα δλόκληρο ὑποστατικόν.

Ὅσο γιὰ τὸν θεῖο τοῦ Κλάρκ αὐτὸς μέτραγε μὲ στεναγμούς ἀνακουφίσεως κάθε ἡμέρα πού περνοῦσε.

Τέλος ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν γεωπονικὴν σχολὴν τοὺς ἀναστάτωσε. Ὁ Κλάρκ Ὁκόνορ μετὰ δυὸ μέρες θὰ ἐρχόταν νὰ τοὺς δῇ. Εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του, εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του καὶ ἦταν πάλι ἐλεύθερος σὰν τὸ πουλὶ νὰ χαρῆ τὴν ὡμορφίαν τοῦ ἡλίου.

Ἡ «βίλλα Νάνσου» ἀπὸ τὴν κιάλας εἶχε ἀρχίσει νὰ γινορτάζῃ. Οἱ ἐργάτες τὴν εἶχαν στολίσει μ' ὡμορφες γιρλάντες λουλουδιῶν, εἶχαν φτιάξει ἀψίδες μ' ὡμορφες σημαῖες κι' ὁ θεῖος τοῦ Κλάρκ εἶχε συμφωνήσει μὲ ἓνα σωρὸ μουσικοῦς νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν ἀνηψιὸν του μ' ἓνα ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον.

Ἡ μόνη πού δὲν χαιρόταν ἦταν ἡ Νάνσυ. Μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία τὴν εἶχε κυριεύσει κι' ἐνοιῶθε νὰ θασανίζεσαι ἀπὸ μιὰ λαχτάρα ἢ καρδιά της. Αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ Κλάρκ πού εἶχε διαβάσει τὴν εἶχε ἀναστατώσει. τῆς μιλοῦσε δλόσια στὴν ψυχὴν της καὶ τὸ εἶχε μελετήσῃ τόσο πολὺ, ὥστε ἤξερε τί ἔγραφε κάθε σελίδα του. Πόσες φορές ἀλήθεια δὲν τὴν εἶχε κάνει νὰ μείνῃ συλλογισμένη. Αὐτὴ πού ἕναν καιρὸ μισοῦσε τὸν Κλάρκ γιὰτὶ ἔβλεπε τὴν μεγάλη ἀγάπη πού τοῦ ἔδειχνε ὁ θετὸς πατέρας της τώρα ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ἀνυπομονοῦσε γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Εἶχε προετοιμάσει μάλιστα σὰν τὸν ἐπιστάτην της, τὰ λόγια πού ἐπρόκειτο νὰ τοῦ πῇ.

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις χάνονταν στὰ κτήματα τοῦ πατέρα της καθόταν σ' ἓνα ὕψωμα καὶ ρέμβαζε. Καὶ τόση ἦταν ἡ ἀφοσίωσίς της στ' ὄνειρό της, ὥστε ἔβλεπε μπροστὰ της τὸν Κλάρκ νὰ ἐργάζεται γεμάτος ζωὴ καὶ υγεία.

Τέλος ἦρθε κ' ἡ ὠρισμένη ἡμέρα. Μιὰ τιμητικὴ συνοδεία ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυβάλ-

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

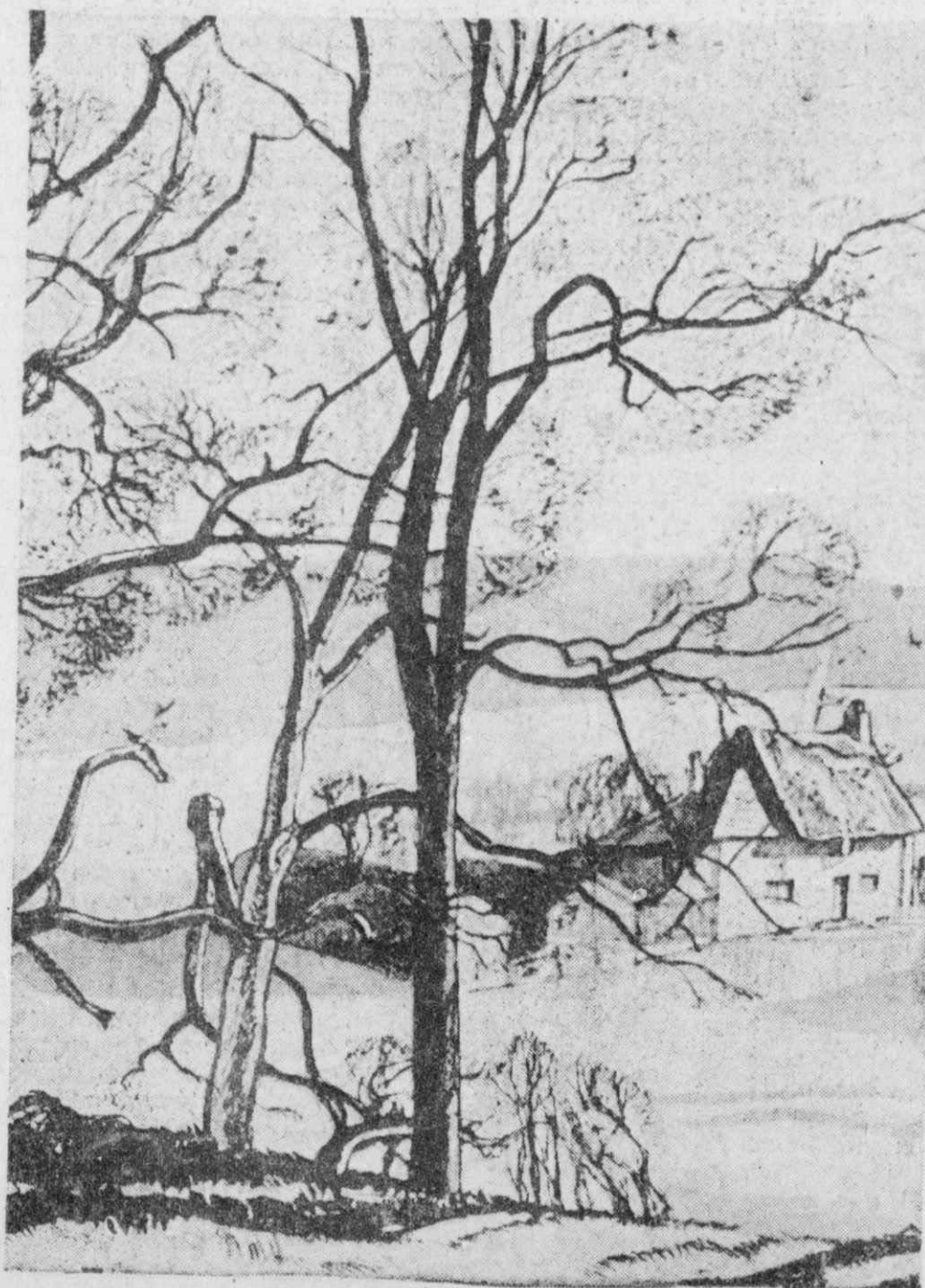
Στομαχικὸν Ρ. — Ὅταν ὁ ἀνευρισμὸς τοῦ στομάχου ὀφείλεται εἰς ἀτονίαν αὐτοῦ, ἐξ ἀφθόνου τροφῆς ἢ ἐξ ἀφθόνου πόσεως ποτῶν ἀλκοολικῶν ἔστω καὶ ἀπλοῦ ὕδατος, βελτιοῦται ἢ καὶ τελείως θεραπεύεται, ὅταν ἐλαττωθῇ τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς καὶ τῶν ποτῶν. Ἐὰν ὁ στομάχος ἀδρανή καὶ εἶνε ἠλαττωμέναι αἱ συστατικαὶ κινήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν ἐντέρων τότε ἐνεργοῦσιν ἀποτελεσματικῶς ἐν γένει αἱ πικραὶ οὐσίαι ὡς Teinture de gentiane, Teinture des poix vomiques κατὰ 5—6 σταγόνας δις τῆς ἡμέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης ὠφέλιμος εἶνε ὁ ἠλεκτρισμὸς, αἱ μαλάξεις (massages) καὶ τοπικαὶ ἐξωτερικαὶ πλύσεις μὲ κρῦο νερό. Ἀποφυγῆ ἐπίσης θερμῆς τροφῆς καὶ θερμῶν ποτῶν.

Σ. Φ. — Εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ διαταραχῶν τῆς πέψεως καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς γαστροπαθεῖς, αἱ διαλείψεις τοῦ σφυγμοῦ καθὼς καὶ ἄλλαι μεταβολαὶ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ εἶνε συνήθεις. Παρέρχονται αὗται ὅταν κανονισθῇ ἡ πέψις. Ἀλλὰ καὶ ἐκ νευρασθενείας πολλάκις παρατηροῦνται τοιαῦται μεταβολαὶ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ ὡς ἀρρυθμίαι, ταχυκαρδία κλπ. Συνεπῶς αὗται δύνανται νὰ μὴ ἔχωσιν αἰτίαν ὀργανικὴν τινὰ θλάθην τῆς καρδίας καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἀνησυχίαι σας δὲν εἶνε δικαιολογημένα.

Τακτικὸν Ἀναγνώστην «Μπουκέτο».—Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἄλλη πάθησις ἢ συχνουρία καὶ ἄλλη ἢ πολυουρία. Πάντως πρέπει νὰ ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν οὐρολόγον διὰ νὰ εἶδε ἐξετάσῃ καὶ διὰ κυστεοσκοπίου.

Τελειόφοιτον ἰατρικῆς, Κύπρον. — Αἱ παρακεντήσεις τοῦ σπληνὸς συνήθως γίνονται καὶ διὰ τὴν μικροβιολογικὴν ἔρευναν τῶν εὐρισκομένων μικροοργανισμῶν ἐν τῷ ὀπῷ τοῦ σπληνὸς εἰς πολλὰς λοιμώδεις νόσους (ἐλονοσίας, Kala - azar, μελιταῖον πυρετὸν κλπ.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

λάρηδες τοῦ ὑποστατικοῦ θὰ πήγαινε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ στὸν σταθμὸν καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὰ σύνορα τῶν κτημάτων τοῦ θεῖου του. Ἐκεῖ θὰ τὸν περίμενε ὁ Ὁκόνορ γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθῇ τὸ «καλῶς ἦλθε» καὶ τέλος μπροστὰ στὴ «βίλλα Νάνσου» θὰ τὸν δεχόταν στὴν ἀγκαλιά της ἡ ὡμορφὴ Νάνσυ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ ποτὲ πειὰ ἀπὸ κοντὰ της.

Μὰ ἡ ὄρεσ περνοῦσαν, ἔφτασε τὸ μεσημέρι, χωρὶς νὰ φανῇ κανεὶς. Ἄργα μονάχα κατὰ τὴ δύσιν τοῦ ἡλίου φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ μιὰ πένθιμη συνοδεία κι' ἀκούγονταν τὰ σπαραχτικὰ κλάματα τῶν ἐργατῶν. Τὸ ἄλλο τοῦ Κλάρκ εἶχε ἀφηνιάσει καὶ τὸν εἶχε ρίξει σ' ἐκεῖνο τὸ καταραμένον θάραθρον πού εἶχε πέσει καὶ ὁ πατέρας του. Εἶχε σκοτωθῇ ὁ φτωχὸς νέος μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ θεῖου του πού τὸν λάτρευε κι' ὁ ὁποῖος πέθανε ἀμέσως ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας.

Κ' οἱ ὑπηρέτες ἔφερναν τώρα μὲ θρήνους τὰ δυὸ πτώματα τῶν τελευταίων Ὁκόνορ!